

POSTANOWIENIE Z DNIA 18 STYCZNIA 2010 R.
SNO 95/09

Przewodniczący: sędzia SN Józef Szewczyk.

Sędziowie SN: Marek Sychowicz, Mirosława Wysocka (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny po rozpoznaniu w dniu 18 stycznia 2010 r. wniosku wniesionego przez byłego asesora Sądu Rejonowego o przyznanie kosztów postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 17 września 2009 r., sygn. akt SNO 62/09

p o s t a n o w i ł :

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz b. asesora Sądu Rejonowego kwotę osiemset pięćdziesiąt jeden złotych.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem z dnia 17 września 2009 r. Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny, po rozpoznaniu odwołania obrońcy obwinionego – byłego asesora Sądu Rejonowego od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 6 kwietnia 2009 r., uchylił ten wyrok i na podstawie art. 17 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 68 ust. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. Nr 26, poz. 157) umorzył postępowanie dyscyplinarne, a jego kosztami obciążył Skarb Państwa.

Były asesor Sądu Rejonowego w dniu 3 grudnia 2009 r. wystąpił do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z wnioskiem o wydanie na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. dodatkowego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów postępowania dyscyplinarnego przez zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz zwrotu wydatków w postaci: 1) kosztów dojazdu własnym samochodem na 4 rozprawy w A., które wyliczył na kwotę 234,02 zł oraz na rozprawę odwoławczą w kwocie 163 zł, odpowiadającą cenie biletów kolejowych i 2) kosztów obrońcy z wyboru w kwocie 600 zł.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny rozważył, co następuje:

Stosownie do art. 133 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), koszty postępowania dyscyplinarnego ponosi Skarb Państwa. Z przepisu tego wynika ogólna zasada, że sędzia nie może być obciążony kosztami postępowania bez względu na jego wynik.

W kwestiach nieuregulowanych szczegółowo w ustawie, stosownie do art. 128 u.s.p., znajdują odpowiednie zastosowanie przepisy Kodeksu postępowania karnego. Dotyczy to także sytuacji, w której zachodzi konieczność dodatkowego ustalenia wysokości tych kosztów, o której mowa w art. 626 § 2 k.p.k.

Zgodnie z art. 632 ust. 2 k.p.k., w razie uniewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania, koszty procesu ponosi Skarb Państwa. W takim wypadku sytuacja sędziego powinna być taka sama, jak w wypadku uniewinnienia lub umorzenia postępowania karnego, a do kosztów postępowania dyscyplinarnego obciążających Skarb Państwa należy zaliczyć uzasadnione wydatki poniesione przez sędziego w związku z jego udziałem w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego: z dnia 16 września 2008 r., SNO 29/08, OSNSD 2008, poz. 81 i z dnia 16 grudnia 2009 r., SNO 94/09, OSNSD 2009 r., poz. 19).

Stosownie do art. 632a k.p.k., w wyjątkowych wypadkach, w razie umorzenia postępowania, sąd może orzec, że koszty procesu ponosi w całości lub w części oskarżony. Zagadnienie, czy przepis ten mógłby stanowić podstawę nieuwzględnienia wydatków poniesionych przez sędziego w umorzonym postępowaniu dyscyplinarnym, w rozpoznawanej sprawie jest bezprzedmiotowe, gdyż kwestia obciążenia kosztami Skarbu Państwa co do zasady została przesądzona w wyroku umarzającym postępowanie z dnia 17 września 2009 r. Przedmiotem orzeczenia na podstawie art. 626 § 2 k.p.k. może być już tylko ustalenie wysokości kosztów.

Stosownie do art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k., do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy.

Sędzia w sprawie niniejszej ustanowił w postępowaniu przez Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym obrońcę w osobie adwokata, co oznacza, że uzasadniony jest jego wniosek o przyznanie z tego tytułu kwoty 600 zł, na podstawie (odpowiednio) art. 626 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Do uzasadnionych wydatków należy też zaliczyć koszty związane z uczestnictwem w postępowaniu, w tym dojazdów na rozprawy. Jak jednak trafnie stwierdził Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny w powołanym postanowieniu z dnia 16 grudnia 2009 r., SNO 94/09, podstawę obliczenia wysokości kosztów dojazdu, podlegających zwrotowi mogą stanowić jedynie przepisy art. 3 ust. 1 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 13 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o należnościach świadków, biegłych i stron w postępowaniu sądowym (Dz. U. Nr 49, poz. 445). Sędzia w postępowaniu dyscyplinarnym we własnej sprawie występuje bowiem jako strona, a nie jako organ procesowy wykonujący czynności orzecznicze.

We wniosku o zasądzenie kosztów prawidłowo zatem został określony koszt dojazdu na rozprawę przed Sądem Najwyższym – Sądem Dyscyplinarnym (163 zł), korekcie podlegały natomiast koszty dojazdu na rozprawy przed Sądem Apelacyjnym – Sądem Dyscyplinarnym w A. (88 zł).

Z omówionych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł jak w postanowieniu.